

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/87/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514204209
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8514204209.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11 Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanej Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX, občianka N. republiky, zastúpenej advokátkou JUDr. Martou Konkoľovou, so sídlom Jarmočná 79 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 3.000,- eur s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 5C/239/2014-51 zo dňa 21.06.2016

rozhodol:

Odmieťa odvolanie voči vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie.

Zrušuje rozsudok v zamietavom výroku a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.837,90 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 22.02.2014 do zaplatenia mesačných splátok po 40 eur počnúc dňom právoplatnosti rozsudku vždy do 30. dňa toho ktorého mesiaca, pod stratou výhody splátok pri nezaplatení jednej splátky. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a čo sa týka trov konania uviedol, že o nich rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou 25.07.2014 domáhal toho, aby súd uložil žalovanej zaplatiť mu istinu vo výške 3.000 eur, úroky 213,14 eura, poplatky 3,96 eura, úrok 17,9 % ročne z nezaplatenej istiny od 22.07.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 22.07.2014 do zaplatenia žiadajúc taktiež, aby súd žalovanej uložil zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých. Žaloba bola odôvodnená tým, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená dňa 21.02.2014 úverová zmluva č. 106826, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky vo výške 3.000 eur na žalovanou určený účet. Žalovaná sa zaviazala úver a úroky splácať v pravidelných mesačných splátkach a celý úver bola povinná splatiť do 25.02.2021. Žalovaná porušila zmluvné povinnosti, preto listom z 25.06.2014 bola vyzvaná na splatenie poskytnutého úveru v lehote do 17.07.2014, do podania žaloby pohľadávku žalobcu neuhradila, zaplatenie jej má preto uložiť súd.

Súd konštatoval, že žalovaná sa k žalobe písomne nevyjadrila.

Z vykonaného dokazovania súd mal za preukázané tvrdenie žalobcu o vzniku záväzkového vzťahu opísaného v žalobe. Podľa zmluvy sa zaviazal žalobca poskytnúť žalovanej bezúčelový úver vo výške 3.000 eur pri fixnej úrokovej sadzbe 17,9 % ročne, poplatok za poskytnutie úveru bol 150 eur. Úver mal byť splatený 84 anuitnými splátkami vo výške 63,46 eura mesačne, splatnými v 25. deň kalendárneho mesiaca, počnúc prvou splátkou 25.03.2014 po splatnosť úveru 25.11.2021 inkasom z bankového účtu. Výška RPMN bola v zmluve uvedená 21,97 %, priemerná RPMN 18,87 %, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 1,55 eur mesačne a celková čiastka, ktorú mala žalovaná za úver zaplatiť, bola 5.478,96 eura. Z výpisu transakcií za mesiac február 2014 a z pohybov na účtoch mal súd za

zistené, že žalobca žalovanej vyplatil úver vo výške 2.850 eur dňa 21.02.2014, keďže zo schválenej sumy úveru ešte pred vyplatením úveru si stiahol poplatok za poskytnutie úveru 150 eur. Žalovaná žalobcovi uhradila 25.03.2014 sumu 12,10 eura. Listom z 25.06.2014 žalobca zosplatnil celý dlh a vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 3.238,93 eura s príslušenstvom do 17.07.2014, ktorá bola žalovanej doručená 30.06.2014.

Pri právnom posúdení mal súd za preukázané, že žalobca mal žalovanej poskytnúť úver vo výške 3.000 eur, skutočne jej vyplatil úver vo výške 2.850 eur, keďže pred vyplatením úveru si stiahol poplatok za poskytnutie úveru 150 eur. Podľa súdu bola žaloba dôvodná len v časti uplatnenej istiny. Podľa súdu úver bolo potrebné posúdiť ako bezúročný a bezpoplatkový, keďže zmluva neobsahovala náležitosti vymedzené Zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. Konkrétne neobsahovala adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu ako sťažnosť, výšku, počet a termíny splátok istiny úroku a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a taktiež neobsahovala predpoklady pre výpočet RPMN. Keďže žalovaná zaplatila žalobcovi 12,10 eura, zo sumy časti istiny odpočítal súd žalovanou zaplatenú čiastku a uložil tak žalovanej zaplatiť sumu 2.837,90 eura a v prevyšujúcej časti, t.j. v časti kapitalizovaných úrokov z úveru v sume 213,14 eura, úroku z úveru vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny od 22.07.2014 do zaplatenia a v časti zaplatenia poplatkov za upomienky vo výške 64,65 eur, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V právnom posúdení vychádzal súd z ustanovení Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. k 21.02.2014 (ďalej aj len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) - § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, podľa ustanovení Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1 a ods. 2, §559, § 517 ods. 2 a podľa § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1905 Z.z.

Čo sa týka času, kedy rozhodne o trovách konania, odkázal na ustanovenie § 151 ods. 3 v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu, konštatujúc, že s argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a rozsudok považuje za nesprávny. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., poukázal na samotné znenie úverovej zmluvy, z ustanovení ktorej vyplýva, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú aj obchodné podmienky banky (VOP). Pokiaľ mal súd za to, že počet a termíny splátok istiny a úrokov nie sú v zmluve špecifikované, poukázal na to, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a určené sú termínom splatnosti anuitnej splátky. To platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky, informáciu o splácaní formou mesačných anuitných splátok. Banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ mal súd za to, že zmluva neobsahuje predpoklady pre výpočet RPMN, ročnú percentuálnu mieru nákladov je možné vypočítať dosadením prvkov do rovnice, ktoré sú známe zo zmluvy. Základná rovnica je uvedená v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a táto základná rovnica vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na druhej strane. Zmluva taktiež obsahuje adresu, na ktorej spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Súčasťou zmluvy sú všeobecné obchodné podmienky, kde je vyslovene odkaz na to, kde môže spotrebiteľ reklamáciu alebo sťažnosť uplatniť, okrem toho už v záhlaví zmluvy sú uvedené kontaktné informácie vrátane adresy, na ktorej je možné reklamáciu, či sťažnosť uplatniť. Žiadal preto, aby odvolací súd rozhodnutie zmenil a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu, ktorá bola žalobou žiadaná.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že pokiaľ žalobca namieta nesprávne právne posúdenie, nie je to dôvodné. Tak ako uviedol súd, zmluva neobsahuje zákonné náležitosti. Absentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k). Podľa nej priamo v zmluve má veriteľ uviesť, aká časť splátky bude započítaná na istinu, úroky a poplatky. Pokiaľ žalobca poukazuje na to, že spôsob umorovania dlhu je poskytnutý na samostatnom papieri vo forme amortizačnej tabuľky pri podpise zmluvy, táto nie je súčasťou zmluvy a nebola ani predložená. Neobstojí tiež argument o prehľadnosti zmluvnej dokumentácie. Ak zákon o spotrebiteľských úveroch ako podstatnú náležitosť zmluvy predpisuje výšku, počet a termíny splátok istiny úroku a iných poplatkov a s ich neuvedením spojil tak závažný dôsledok akým je bezúročnosť

a bezpoplatkovosť úveru, je zrejmé, že tieto museli byť jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedené v zmluve a nemohli byť nahradené odkazmi na úverové či iné podmienky. Podľa žalovanej taktiež absentujú predpoklady pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Taktiež nepostačuje, že náležitosť vyžadovaná § 9 ods. 2 písm. c) zákona má byť uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach. Odvolací dôvod podľa žalovanej daný nie je. Žalovaná preto žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a aby uložil žalobcovi nahradiť žalovanej trovy konania.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovanej k jej odvolaniu žiadne stanovisko nezaujal.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie v odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“) vychádzajúc z ustanovenia § 470 ods. 1 a ods. 2 veta prvá CSP, podľa ktorého, ak nie je uvedené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o existencii dôvodu, pre ktorý bolo potrebné odmietnuť odvolanie žalobcu voči vyhovujúcemu výroku rozsudku, ako aj dôvodu pre zrušenie rozsudku v zamietavom výroku.

6. Žalobca sa, ako z odvolania vyplýva, odvolal voči rozsudku v celom rozsahu, t.j. aj voči vyhovujúcemu výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť sumu vo vyhovujúcom výroku špecifikovanú. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Výrok, ktorým bolo uložené žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 2.837,90 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 22.02.2014 do zaplatenia v určených splátkach je výrokom, ktorým bolo rozhodnuté v prospech žalobcu, teda voči tomuto výroku odvolanie nebolo možné podať, preto odvolací súd podľa § 386 písm. b) CSP odvolanie voči vyhovujúcemu výroku odmietol.

7. Čo sa týka výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Pri zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti vychádzal súd prvej inštancie z toho, že žalobca pre nedodržanie zákonných povinností zmluvy upravených ustanovení § 9 ods. 2 písm. c), j) a k) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch môže žiadať od žalovanej len bezúročný a bezpoplatkový úver, a to v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) (zrejme § 11 ods. 1 písm. b) - pozn. odv. súdu) tohto zákona.

Okrem toho mal za to, že aj z istiny úveru má žalobca nárok len na jej časť z dôvodu, že žalovanej mal žalobca poskytnúť úver len 2.850 eur, keďže ešte pred vyplatením úveru jej mal „stiahnuť“ poplatok za poskytnutie úveru 150 eur.

8. Čo sa týka záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalovanej poskytol žalobca len sumu úveru 2.850 eur, nie je zrejmé z akých dôkazných prostriedkov k tomuto záveru dospel. Na čl. 4 spisu je informácia o úvere v sumárnej položke 3.000 eur pozostávajúcom z dvoch zložiek - poplatku za poskytnutie úveru 150 eur a čerpaní úveru 2.850 eur, čo korešponduje s výškou úveru dohodnutou v úverovej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu. Pri absencii zdôvodnenia toho, prečo súd mal za sumu úveru len čiastku 2.850 eur, je možné sa len domnievať, že mal za to, že poplatok z úveru nie je možné započítať na sumu dohodnutej výšky úveru poskytovaného veriteľom dlžníkovi.

Úverový vzťah, nároky z ktorého boli predmetom žaloby je potrebné posúdiť na základe právnej úpravy účinnej v čase jeho vzniku, t.j. na základe zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 uverejnenej v úradnom vestníku 22.05.2008.

Cieľom smernice je maximálna harmonizácia, skĺbenie dvoch vzájomne protichodných cieľov - zaistiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa na jednej strane a prispieť k vyššej integrácii spoločného vnútorného

trhu na strane druhej (L.Vacek: Režim maximální harmonizace a jeho důsledky při transpozici Směrnice o smlouvách v spotřebitelském úvěru, Jurisprudence 7/2010).

Princíp plnej harmonizácie tak umožňuje zaviesť jednotnú právnu úpravu vo všetkých členských štátoch, čím sa v konečnom dôsledku dosahuje efekt porovnateľný s nariadením.

Smernicou 2008/48/ES bola Komisia splnomocnená na prijatie dodatočných predpokladov pre výpočet RPMN, v záujme čo najväčšej transparentnosti a porovnateľnosti ponúk. Z Pracovného útvaru komisie - Usmernenia o uplatňovaní Smernice 2008/48/ES vo vzťahu k nákladom a ročnej percentuálnej miere nákladov (SWD (2012) 128) z 08.05.2012 vyplýva, že celkové náklady spojené s úverom zahŕňajú celé spektrum nákladov, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť za prístup k úveru alebo jeho využívanie. Patria tu okrem iného aj administratívne poplatky - za prípravu pôžičky alebo za preskúmanie a schválenie úveru - tieto je možné financovať aj priamo z poskytnutého úveru (bod 2.6, str. 11 dokumentu).

Vychádzajúc z uvedeného nie je posúdenie súdu prvej inštancie v časti skutočne poskytnutého úveru žalovanej zrozumiteľné.

9. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku 14/83 Von Colson and Kamann v Land Nordrhein-Westfalen uviedol, že pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné sudy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo vo svetle textu a účelu Smernice tak, aby bol dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje.

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver, ktorý žalobca poskytol žalovanej má byť bezúročný a bezpoplatkový pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. c), j), k) zákona č. 129/2010 Z.z., konštatujúc súčasne nepreukázanie toho, že žalovaná bolo oboznámená so všeobecnými podmienkami žalobcu. Nie je zrejmé ako k tomuto záveru súd dospel, zo zápisnice o pojednávaní nevyplýva, že by žalovaná pred súdom vypovedala, k žalobe sa písomne nevyjadřila. Ide tak o nepreskúmateľný záver súdu.

Nepreskúmateľným je aj tvrdenie o absencii súdom špecifikovaných náležitostí zmluvy. Súd prvej inštancie mal za to, že úver je bezúročný okrem iného z dôvodu, že splátky úveru nie sú rozčlenené, čo má byť vadou zmluvy. Odpoveď na túto úvahu súdu dal rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./ Klára Bíróová). Len pre úplnosť považuje odvolací súd za vhodné uviesť, že Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia k tomuto konaniu listom z 11.05.2015 značka 00260/Os/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky.

Nie jasným je aj tvrdenie o absencii údajov podľa § 9 ods. 2 písm. c) a k) v zmluve. Je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že údaje, predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené v zmluve. Adresa žalobcu, ktorá logicky je adresou, na ktorej je možné uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť je v záhlaví zmluvy. Ide o adresu totožnú so sídlom žalobcu. V tejto súvislosti sa žiada odkaz na bod 4. výroku rozsudku Súdneho dvora Európskej únie č. C-42/15.

11. Vychádzajúc z uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (od 01.07.2016 túto problematiku upravuje § 220 ods. 2 CSP), jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (§ 46 Ústavy SR). Týmto svojím postupom odňal stranám sporu právo konať pred súdom a zažalil svoje rozhodnutie vadou, pre ktorú bolo potrebné rozsudok v rozsahu ako vyplýva z výroku rozhodnutia odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne v rozsahu zrušenia spor prejednať a rozhodnúť s tým, že sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní, ako aj z názormi odvolacieho súdu, pre ktoré bolo potrebné rozsudok v zamietavom výroku zrušiť. V kontexte s námietkami žalovanej vyhodnotí dôsledky rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 09.11.2016 v bodoch, na ktoré odvolací súd upriamil pozornosť. Zaoberať sa ale bude aj tým, či žalobca pri poskytovaní úveru konal s odbornou starostlivosťou podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.

13. V novom rozhodnutí rozhodne opätovne aj o trovách konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.